

Autor: Sofie Bradáčová

Kategorie: V. kategorie

Rok vzniku: 2023

MARIE KRVAVÁ

Stalo se to 18. února 1516 v Londýně. Kateřině Aragonské a Jindřichovi VIII. se narodilo první dítě. Dcera Marie Tudorovna. Malé miminko ještě netušilo, že nezůstane jedináčkem – ale že žádný z jejích sourozenců nebude od její matky. Ani nebude vyznávat stejnou víru. Malá Marie neměla ponětí, kolik macech ve svém životě vystřídá. Nevěděla ani, že jednou po smrti otce přece jenom na trůn usedne – a vyslouží si přezdívku „Krkavá Mary“.

Kateřina Aragonská spala ve své komnatě v posteli, a spolu s ní i děťátko. Kdyby Marie byla syn, Jindřich by jistě byl pořádal oslavy, ale upřímně, kvůli narození dcery se nevyplatilo pořádat tak nákladné hostiny. V místnosti byla tma a ticho, to prolamovalo jenom praskání ohně v krbu. Náhle se skrze okna zazářilo světlo – navzdory tomu, že obloha vypadala temně, zataženě a měsíc nesvítil. Ke kolébce přistoupily tři postarší dámy se šedinami. Sudičky.

„Maruško,“ ozvala se první z nich. „Ty se staneš první anglickou královnou, která bude vládnout zcela po právu.“

Druhá se zamračila. „Jenže cestu k trůnu budeš mít trnitou, metaforicky řečeno. Tvůj otec se brzy odtrhne od církve kvůli sňatku se svojí milenkou. Zapudí tvoji matku, ta zemře v chudobě ve vyhnanství daleko od dvora s vědomím, že jejich manželství bude zneplatněno a ty budeš prohlášena za nemanželskou. Všechno budeš bezmocně sledovat. Znesvěti všechno, čemu jsi kdy věřila. Díky tomu se zatvrdíš a během své vlády necháš upálit mnoho protestantů,“ řekla klidným, ale ponurým hlasem. „Něco mi říká, že církev teď pro *kacíře* bude dřevo na podpal sbírat ve velkém.“

„Prosím tě, ty bys taky všem hned přála všechno zlé,“ ohradila se třetí sudička.

„Mimochodem, aby ses dostala na trůn, popravíš svoji sestřenici.“

„To už trochu přeháníš, ne?“ vyjely na ni ostatní dámy ze skupinky.

Ta zlá se skřehotavě zasmála a vycenila zuby. „No, a kdo mi v tom zabrání?“

„Neboj,“ řekla nejistě první ze sudiček. „Budeš také šťastná. V dětství si navzdory strastem vybuduješ blízký vztah se svou matkou.“

„To těžko,“ ušklíbala se zlomyslně sudička. „Náš milý Jindra jim totiž zakáže vídat se, dokud neuznají rozvod a odnětí Mariina titulu princezny. Nechtěl, aby naplánovaly útěk ze země pod ochranu jiných příbuzných. No, co na to říct. Rodina je základ státu,“ zasmála se z plného hrdla. V očích jí blýsklo jako zlému hadovi. „Mimochodem, Marie nakonec kapituluje a otcovy podmínky přijme – ale až po matčině usouzení k smrti. Bude to ale vnímat jako zpronevěru vůči její památce. Nikdy nepřestane mít výčitky, že zradila matku, přestože jí nabídnou smíření se samotným papežem. Není divu, že jí to tolik potáhne k silně katolickému Španělsku. Matčině domovině.“

„Ačkoli některé španělské zvyky mnohdy nebudou správné, obdivuhodné, a už vůbec ne křesťanské,“ hlesla jiná sudička. „Jak se říká – zdaleka ne všeho, co bylo provedeno ve jménu Boha, si v nebi cení. O čarodějnických procesech to rozhodně platí. Ježíš nikdy nikoho na smrt – a už vůbec ne na smrt usmažením zaživa – neposlal.“

„To s tím těžkým dětstvím a krutovládou je sice pravda, jenomže v dospělosti se velice ráda a spokojeně vdáš za španělského krále,“ vložila se do hovoru třetí sudička.

„Jenomže si tě vezme jenom kvůli politice. To víš, kdo by stál o dívku, která dlouho bude považována za nelegitimní a vyhne se jí nárok na trůn?“

„... a budeš mít nádherný vztah se svojí mladší sestrou Alžbětou, navzdory tomu, že bude dcerou Anny Bolleynové, ženy, za kterou vás otec vymění.“

„Ovšem dokud Alžběta nedospěje. Pak ji vsadíš do Toweru, když na ni spadne stín podezření ze zrady,“ řekla sarkasticky zlá sudička. „Navždy bude mezi vámi ležet, kolik ti Alžbětina matka způsobila utrpení. Budeš věřit, že zvěsti o Anně Bolleynové jsou pravdivé a nebudeš Alžbětu pokládat za dítě svého táty. Už jenom kvůli památce své matky budeš ochotná o Anně Bolleynové věřit každé špatnosti. No, a tvůj další nevlastní bratr Eduard, kterého mimochodem také budou vychovávat v nové víře, zemře ještě jako dítě, takže si vlády po otcově smrti moc neužije. Toho bude mít tvůj otec s Janou Seymourovou, svou další manželkou – když ho omrzí i Anna Boleynová a dá ji popravit za nevěru. Také to bude Eduard, kdo z nástupnictví před svou předčasnou smrtí znovu, už podruhé, vydědí tebe i Alžbětu.“

„Tak... tě lidé alespoň budou mít rádi.“

„Myslíš, dokud je nezačne pronásledovat a upalovat zaživa?“ rýpla si. „Ale ano, rádi tě mít budou – ale zároveň jako dospívající dívka budeš muset přihlížet tomu, jak otec tvé příznavce trestá. Cokoli uděláš, se obrátí proti tobě. Tvůj manžel se pokusí sem zavést španělskou inkvizici. To ale nebude nutné,“ dodala jízlivě. „Budeš brána za stejně krutou a nemilosrdnou jako tvůj otec. Děti se svým mužem nikdy nedočkáš, ačkoli tvé mateřské pudy se objeví velmi brzo. Zažiješ ovšem jen několik falešných těhotenství. Takže nebudeš mít ani katolického dědice. Zemřeš s tušením, že tvá jediná dědička, mladší sestra, rozmetá vše, na čem jsi kdy pracovala.“

„To se ale nikdy nestane,“ upřesnila třetí sudička.

Zlá ji zpražila pohledem. „No, jablko nikdy nepadá daleko od stromu. Alžběta také bude reformistka. Bude mít nejenom barvu vlasů, ale i povahu stejně ohnivou a jiskřivou jako její otec. Za její vlády v Anglii neupálí jediného kacíře.“

„Tak budeš mít alespoň blízko ke svým ostatním macechám. Jedna z nich tvého tátu přesvědčí, ať tobě a Alžbětě dá nástupnické právo.“

„Tedy, ne že bys jich měla málo,“ řekla uštěpačně babizna. „Tvůj otec vystřídá celkem šest manželek – dvě popraví, se dvěma se rozvede a jedna zemře při porodu.“

„No, takže u Marie ti krutost vadí, a u jejího tatíka ne?“ naštvála se další ze sudiček.

„Přežije ho až ta poslední, Kateřina Párová. Která bude ale také reformistka a uchrání ohně mnoha protestantů. Rozkmotříte se však, když si jenom pár měsíců po smrti tvého otce vezme jiného – ani nepočkají do konce státního smutku.“

„Ty už mě ale fakt štveš,“ vykřikla rozlíceně jedna sudička. „Uvědomuješ si, že věštíme budoucí panovníci? Tady už se člověk fakt bojí cokoli říct!“

Dítě zavrňelo a všechny tři se po sobě poplašeně podívaly. Naštěstí to bylo pouze jedno kviknutí.

V tom okamžiku odbyla půlnoc. Sudičkám došel čas.

První sudička zbledla. „No super... Myslím, že jsme právě zažehly požár. Kvůli tomu nás bude proklínat celá Anglie. Tedy spíše tebe,“ obvinila druhou.

„Děkuji za kompliment,“ zasmála se a pokusila se vyhnout letícímu polštáři, který na ni sestry hodily.

„No,“ povzdychla si jedna sudička, „to jsme to dopracovaly. Já tu zlou, jedovatou babu jednou zabiju. Takhle to končí vždycky.“

KONEC